

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 4/10/2010 Το τελευταίο ταγκό στο Παρίσι Μπερνάντο Μπερτολούτσι
- 11/10/2010 Το μυστικό στα μάτια της Χουάν Χοσέ Καμπανέλα
- 18/10/2010 Αταλάντη Ζαν Βιγκό
- 25/10/2010 Το πνεύμα του μελισσιού Βίκτορ Ερίθε
- 1/11/2010 Η νύφη της θάλασσας Κέρεν Γιεντάγια
- 8/11/2010 Ο πατέρας των παιδιών μου Μία Χάνσεν Λέβε
- 15/11/2010 Σύντομη Συνάντηση Ντέιβιντ Λιν
- 22/11/2010 Χωρίς όνομα Κάρι Φουκουνάγκα
- 29/11/2010 Τα κόκκινα παπούτσια Μάικλ Πάουελ - Έμερικ
- 6/12/2010 Γουέντι και Λούση Κέλι Ράιχαρτ
- 13/12/2009 Ένας προφήτης Ζακ Οντιάρ
- 20/12/2010 Στρέλλα Πάνος Κούτρας
- 10/1/2011 Είμαι ο έρωτας Λούκα Γκουαντανίνο

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΓΚΟ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ - LAST TANGO IN PARIS

Σκηνοθεσία: Bernardo Bertolucci

Σενάριο : Bernardo Bertolucci, Franco Arcalli, Agnees Varda

Ηθοποιοί: Marlon Brando, Maria Schneider, Maria Michi, Giovanna Galletti, Gitt Magrini

Φωτογραφία: Vittorio Storato

Μουσική: Gato Barbieri

Κοστούμια: Gitt Magrini

Χώρα: Ιταλία -Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 127'

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: - Βραβείο David di Dinatello στην Maria Schneider (1973)
- Βραβείο Golden Screen (1974)
- Βραβείο Silver Ribbon στον Bernardo Bertolucci - Italian National Syndicate of Film

Journalists (1973)

- Βραβείο Καλύτερου Ηθοποιού στον Μάρλον Μπράντο, National Society of Film Critics Awards, USA (1973)

- Βραβείο Καλύτερου Ηθοποιού στον Μάρλον Μπράντο - New York Film Critics Circle Awards (1974)

- Ήταν Υποψήφιο για Όσκαρ:

*Σκηνοθεσίας

*Α' Ανδρικού Ρόλου

“Η πιο δυνατή ερωτική ταινία που έχει γυριστεί ποτέ!” - Pauline Kael, New Yorker

Η ταινία που άλλαξε τα κινηματογραφικά ερωτικά ήθη των '70s οφείλει τη φήμη της στην περιβόητη σκηνή "με το βούτυρο", ωστόσο χρωστά την αδιαμφισβήτητη αξία της τόσο στην τολμηρή σκηνοθετική ματιά του Μπερτολούτσι, όσο και στη σπαρακτική ερμηνεία του Μπράντο,

για τις οποίες αμφότεροι ανταμείφθηκαν με μια οσκαρική υποψηφιότητα. Σαράντα χρόνια μετά την πρεμιέρα της, την οποία η κριτικός Πόλιν Κάελ συνέκρινε με αυτήν της "Ιεροτελεστίας της Άνοιξης" του Στραβίνσκι το 1913, το σκάνδαλο έχει ξεχαστεί, αφήνοντας τη διάχυτη μελαγχολία της να αποτυπώνει με ψυχρή ειλικρίνεια τα αδιέξοδα μιας (σεξουαλικής, κοινωνικής, πολιτικής) επανάστασης που δεν έγινε ποτέ.

Ένας μεσήλικας Αμερικανός που η γυναίκα του αυτοκτόνησε συνάπτει σεξουαλική σχέση με νεαρή Γαλλίδα που πρόκειται να παντρευτεί έναν σκηνοθέτη σε ένα ακατοίκητο διαμέρισμα στο Παρίσι.

Η Ζαν ρωτάει τον Πολ τι ακριβώς συμβαίνει μεταξύ τους και εκείνος της απαντά ότι παίζουν τις κούκλες σε πορνό έκδοση. Μια ειρωνική απάντηση που απηχεί όμως το στίγμα του σκανδάλου που προκάλεσε η ταινία όταν κυκλοφόρησε εξαιτίας της τολμηρής οπτικής της.

Ο Ζαν Λουί Τρεντινιάν και η Ντομινίκ Σαντά που ήταν οι αρχικές επιλογές αρνήθηκαν για διαφορετικούς λόγους τη συμμετοχή τους. Ο Μπράντο αποδέχτηκε τη πρόταση και αφέθηκε (;) ξανά στις οδηγίες ενός Ιταλού σκηνοθέτη που μόλις είχε ακουστεί διεθνώς με τις ταινίες του "Η στρατηγική της αράχνης" και κυρίως με το υποψήφιο για Όσκαρ "Ο Κομφορμίστας" έπειτα από την συνεργασία του με τον Τζίλο Ποντερκόβο στο "Queimada". Φυσικά ο 32χρονος τότε Μπερτολούτσι δεν άφησε ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία και αποφάσισε να ταραξί τα νερά. Υπό το φόβο ο Μπράντο να εγκαταλείψει το πρότζεκτ ή να το αποκηρύξει μετά την ολοκλήρωσή του εγκαταλείπει την αρχική ιδέα σύμφωνα με δική του εξομολόγηση να διηγηθεί μια παθιασμένη σχέση δύο αγνώστων που διατηρώντας την ανωνυμία τους, βιώνουν μέσω αυτής τις φαντασιώσεις τους, ένα θέμα επίκαιρο με το ρεύμα της σεξουαλικής απελευθέρωσης της εποχής. Με την συνδρομή του Φράνκο Αρκάλι στο σενάριο και της Ανιές Βαρντά στους διαλόγους επικεντρώνεται στην ιστορία ενός συντετριμμένου και πενθούντα άνδρα προκειμένου να εκμεταλλευτεί στο έπακρο το ερμηνευτικό εκτόπισμα του πρωταγωνιστή του. Ο Πολ ήδη μεταφορικά νεκρός από την απώλεια της συντρόφου του ανακαλύπτει τυχαία διέξοδο στο ερωτικό πάθος. Η αδιαφορία, η αγριότητα ή ο μισογυνισμός του δεν κρύβουν ούτε αναιρούν το κενό και τη μοναξιά του. Σταδιακά θα νιώσει την αγάπη χωρίς όμως να συλλάβει όσα συνθέτουν την γυναίκα φύση με συνέπεια την οριστική προδοσία του.

Η αδυναμία κατανόησης μιας αυτοκτονίας, η ωμή και ακραία ερωτική συμπεριφορά, το άγχος της

παρακμής και των γηρατειών (έξοχη η σχετική σκηνή διαξίφισμού του Μπράντο με τον Μάσιμο Τζιρότι που υποδύεται τον κρυφό εραστή της συζύγου) διερευνούνται από τη σκοπιά του ευάλωτου αρσενικού και εναλλάσσονται με προκλητικές ερωτικές πόζες του πρωταγωνιστικού ζευγαριού. Παράλληλα ο Μπερτολούτσι θυσιάζει την ενότητα ύφους και προσθέτει τις προσωπικές του αμφιβολίες και ανησυχίες για το ρόλο και την αποτελεσματικότητα του σκηνοθέτη να μετατρέψει τη ζωή σε τέχνη μέσω του χαρακτήρα που ενσαρκώνει ο Ζαν Πιέρ Λεό έστω κι αν ο τελευταίος θυμίζει υπερβολικά φιγούρα που διέφυγε από ταινία του Γκοντάρ ή του Τριφύ. Ο Μπράντο ταυτίζεται απόλυτα με την εσωστρεφή και φαλλοκρατική πλευρά του ήρωά του, ο οποίος βιώνει την υπαρξιακή κρίση αναζητώντας τις λύσεις μέσα του και όχι στους άλλους επιστρέφοντας με ένα ακόμη ρεσιτάλ υποκριτικής θριαμβευτικά στο προσκήνιο σε μια χρονιά ορόσημο στη καριέρα του αφού πρωταγωνίστησε και στο NONO του Κόπολα. Η πληθωρική Σνάνιντερ είναι σκόπιμα ο ερμηνευτικός αδύναμος κρίκος γεγονός βέβαια που δεν θα σταθεί εμπόδιο μια τριετία αργότερα για να συνεργαστεί και πάλι με ένα κορυφαίο Ιταλό δημιουργό τον Μικελάντζελο Αντονιόνι και ένα Αμερικανό πρωταγωνιστή τον Τζακ Νίκολσον στο εξίσου επιδραστικό για τη δεκαετία του '70 "Επάγγελμα Ρεπόρτερ".

Το ερώτημα αν ο Μπερτολούτσι εκπλήρωσε το προσωπικό του όραμα ή υπόκυψε στους συμβιβασμούς για χάρη του πρωταγωνιστή του πιθανόν να παίρνει μια απάντηση από το director's cut των 250 λεπτών ίσως και όχι. Σημασία έχει ότι το φιλμ έχει ελάχιστα φθαρεί από το πέρασμα του χρόνου, συνεχίζει να συμβολίζει μια ολόκληρη εποχή και συγκινεί όσους το έχουν ξαναδεί από τους τίτλους έναρξης και το ελεγειακό jazz μοτίβο του Γκάτο Μπαρμπιέρι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΜΙΧΟΣ

Θα ξεκινήσω παραπέμποντάς σας στο ακόλουθο σχόλιο,

“Μία ταινία που συγκλόνισε ένα ολόκληρο έθνος και άλλαξε τη μορφή της 7ης τέχνης για πάντα, η πιο δυναμική ερωτική ταινία που φτιάχτηκε ποτέ” (Pauline Kael, καταξιωμένη κριτικός της Νέας Υόρκης).

Αυτό και μόνο αρκεί για να καταλάβετε τη σημασία, τη δύναμη και τη μοναδικότητα αυτής της απίστευτα καταπληκτικής και ιδιόμορφης ταινίας.

Η κλασσική πια ταινία του Bernardo Bertolucci, που χτύπησε τους κριτικούς κινηματογράφου του 70 στο στομάχι και τους έκανε να πασχίζουν για ανάσα. Ο ίδιος ο Marlon Brando είπε στην αυτοβιογραφία του, “το Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι με άφησε άδειο και εξουθενωμένο, ένα

μέρος του πόνου που ένιωθα ήταν δικός μου. Έτσι αργότερα αποφάσισα να κάνω τη ζωή μου με ένα τρόπο που θα ήταν λιγότερο καταστρεπτικός συναισθηματικά”.

Απίστευτα γεγονότα που στιγμάτισαν τη ταινία: Το πρωτότυπο της ταινίας μεταφέρθηκε για screening με τη συνοδεία ένοπλων φρουρών !

Όταν η ταινία βγήκε στην Ιταλία οι, Bertolucci, Brando, Maria Schneider και ο παραγωγός Alberto Grimaldi κατηγορήθηκαν για προσβολή των ηθών και της δημόσιας αιδούς και κρίθηκαν ένοχοι !

Ο Paul (Marlon Brando) είναι ένας αμερικανός 45 χρονών που ζει στο Παρίσι, στοιχειωμένος από την πρόσφατη αυτοκτονία της γυναίκας του. Η Jean (Maria Schneider) είναι μία όμορφη 20χρονη Παριζιάνα που σχετίζεται ερωτικά με ένα νεαρό σκηνοθέτη. Με ένα παιχνίδι της “μοίρας” βρίσκονται να ενδιαφέρονται και οι δύο για το ίδιο διαμέρισμα, ο καθένας για τους δικούς του λόγους και να γνωρίζονται λόγο αυτού. Αυτή είναι και η αρχή μιας σαρωτικής, ψυχοφθόρας χωρίς όρια και κανόνες ερωτικής σχέσης μεταξύ των δύο. Μία σχέση που δεν ενδιαφέρεται για ονόματα, κοινωνικά status και τους νόμους του έξω κόσμου και η οποία περνάει τους πρωταγωνιστές από δραματικές δοκιμασίες και εσωτερικές μάχες μέχρι το δραματικό της φινάλε.

Καθ’ όλη της τη διάρκεια η ταινία κρατάει το θεατή σε ένα παραλήρημα συναισθημάτων και σε μερικές περιπτώσεις τον ωθεί να σιγοψιθυρίζει από εντυπωσιασμό και έκπληξη. Οι ήρμεμες στιγ-

μές του έργου υπάρχουν μόνο και μόνο για να επιτρέπουν τη χαλάρωση η οποία πολύ σύντομα θα ξαναβιαστεί.

Ο Bertolucci έχει κάνει μία ασύλληπτη σκηνοθεσία η οποία δε γνωρίζει όρια καθώς φτάνει σε σημείο να κινηματογραφεί τους ηθοποιούς χωρίς ειδοποίηση ακόμα και όταν οι ίδιοι μονολογούν για δικές τους προσωπικές σκέψεις και πράξεις. Σε μερικά σημεία δεν υπάρχει σενάριο και οι ηθοποιοί αυτοσχεδιάζουν, χρησιμοποιώντας αντί αυτού δικά τους προσωπικά βιώματα.

Οι ερωτικές σκηνές της ταινίας είναι “ενοχλητικές” με ένα πολύ περίεργο τρόπο που δε σε αφήνει να ξεκολλήσεις καθώς συνοδεύονται από χείμαρρους συναισθημάτων και εσώψυχων διαλόγων από τους ηθοποιούς.

Η μουσική του Gato Barbieri είναι γαλήνια και επιθετική συνάμα αγκαλιάζοντας τέλεια την ταινία και δρα σα μία ακόμα ύπαρξη που θέλει να εκφραστεί.

Η πρεμιέρα της ταινίας έγινε το 1972 στο φεστιβάλ ταινιών της Νέας Υόρκης και ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων από κοινό και κριτικούς με αποτέλεσμα να λογοκριθεί και να μη παρουσιάζεται αυτούσια. Παρ’ όλα αυτά, το “Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι” ήταν μια διαφημιστική και εμπορική επιτυχία.

Μια εκπληκτική ταινία που οπωσδήποτε αξίζει να δει κάποιος, έστω από περιέργεια.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΓΛΕΝΗΣ

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤΟ ΜΠΕΡΤΟΛΟΥΤΣΙ

Γεννήθηκε στις 16 Μαρτίου 1940 στην Πάρμα, Ιταλία.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

La commare secca (1962), Before the Revolution (1964), Il canale (1966), Partner (1968), Amore e rabbia (1969), The Conformist (1970), Strategia del ragno (1970), La salute è malata (1971), Ultimo tango a Parigi (1972), 1900 (1976), Luna (1979), Tragedy of a Ridiculous Man (1981), L’addio a Enrico Berlinguer (1984), The Last Emperor (1987), 12 registi per 12 città (1989), The Sheltering Sky (1990), Little Buddha (1993), Stealing Beauty (1996), Besieged (1998), Ten Minutes Older: The Cello (2002), The Dreamers (2003).